

Titlu original (eng.): Hope never dies

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

STEWART, RAMONA

Speranța nu moare / Ramona Stewart

Traducător: Ioana Patrichi

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-205-3

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

RAMONA STEWART

Speranța nu moare

Traducerea și adaptarea în limba română de:

IOANA PATRICHI

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției

"EL și EA"

1030	Susan Krinard	-Castelul viselor
1031	Paula Firth	-Dragostea rănește
1032	Margie Ford	-Rază de soare
1033	Jill Murray	-Dragoste cu două fete
1034	Fayrene Preston	-Carnavalul dragostei
1035	Charlotte Lamb	-Perla indianului
1036	Teresa Francis	-Amant păgân
1037	Charlotte Lamb	-Când dragostea poate să aștepte
1038	Lee Stafford	-Castelul primei iubiri
1039	Mary Morgan	-Niciodată să nu spui niciodată
1040	Caragh M. O'Brien	-Maestrul mângăierilor
1041	Fayrene Preston	-Când înfloarește liliacul
1042	Patti Beckman	-Sensul vieții
1043	Marylee Anderson	-De un milion de ori, mâine
1044	Betta Longforth	-Bărbații altei femei
1045	Dorothy Cork	-Fără regrete
1046	Charlotte Paine	-Iubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Dhann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoieli
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă

Capitolul 1

Sara Claremont lăsa să-i cadă scrisoarea pe care o citise. În cele din urmă, tatăl ei se recăsătorise. Se așteptase la asta de când mătușa Grace - verișoara răposatei ei mame - venise să locuiască la ei, cu cinci ani în urmă. Numai că tatăl ei nu se căsătorise cu Grace, ci cu Helen - o tânără fotomodel venită să promoveze moda britanică în cadrul Ambasadei, care își promovase se pare foarte bine propria imagine pe lângă ambasador.

"N-a fost ușor s-o conving pe Helen că nu este prea tânără pentru mine", scria tatăl ei, "dar am reușit din fericire s-o fac să-și schimbe părerea și ne-am căsătorit acum o săptămână, într-o ceremonie discretă. Nu te-am invitat, intuind că te-ai fi simțit stânjenită, dar odată ce vă veți cunoaște, sunt sigur că vă veți împrieteni."

Scrisoarea continua cam în același spirit, dar Sara nu se putea gândi decât că mătușa Grace fusese dezamăgită, iar ea se trezise cu o mamă vitregă doar cu nouă ani mai în vârstă decât ea. Cum o fi putut tatăl ei să facă o asemenea prostie?

– Ce-i cu tine? îi întrerupse o voce gândurile.

Sara întinse scrisoarea Annei, prietena cu care împărțea camera la pensionul din Lugano al domnișoarei Rose.

– Ce oribil! exclamă Ann după ce citi. Dacă era tatăl meu înțelegeam, dar al tău, care este întotdeauna atât de serios și de echilibrat...

– Păi, tocmai aceștia sfârșesc prin a se face de râs. Nu înțeleg ce l-a găsit.

– Dragostea!

Sara roși. Era suficient de rațională pentru a-și da seama că ceilalți oameni aveau despre tatăl ei o imagine diferită. Pentru ea, tatăl ei era un om bun și cumsecade de cincizeci de ani. Pentru străini, era un bărbat frumos și sofisticat, un diplomat cu o educație impecabilă, înstărit și cu poziție socială – o partidă de dorit pentru o femeie de orice vârstă.

– Și trebuia să se întâmple chiar în ultimul meu trimestru. Acum, va trebui să merg acasă și să țin companie unui cuplu în luna de miere.

– De ce nu vii să stai un timp la mine?

Sara se gândi la casa mare din piatră din regiunea de mlaștini din Yorkshire, unde Ann locuia împreună cu trei frați cam aiurii și cu părinții ei nonconformiști și se gândi că varianta cealaltă era preferabilă.

– Probabil nu voi continua să locuiesc cu tata prea mult. Va trebui să hotărâsc ce voi face cu viața mea.

– Căsătorește-te și distrează-te.

– Ordinea n-ar trebui să fie inversă? Adică, să mă distrez și apoi să mă căsătoresc?

Ann începu să râdă și Sara i se alătură, căci era dificil să rămâi trist în compania Annei.

Mai târziu în aceeași seară, se gândi la viitor cu neîncredere, întrebându-se dacă nu era totuși mai bine să accepte invitația. Va sta poate

la Paris câteva săptămâni și abia apoi va merge în Yorkshire. Indiferent ce va decide, nu voia să locuiască permanent cu tatăl ei, acum când acesta avea o soție tânără.

Această convingere nu mai era la fel atât de fermă după prima întâlnire cu mama vitregă. Părăsise Lugano dimineata și ajunsese la Paris după câteva ore. Baker, șoferul tatălui ei de când era mică, o întâmpină la aeroport.

– Sir William își cere scuze că n-a putut să vină personal, spuse el în timp ce se îndreptau spre oraș, dar a avut o întrevedere cu unul din miniștrii francezi, iar lady Claremont are o întâlnire cu un decorator de interior din New York.

– Decorator, repetă Sara ca un ecou.

– Da. Doamna dorește redecorarea încăperilor Ambasadei.

– Cred că tatălui meu îi displace profund ideea, zâmbi Sara.

– Am impresia că sir William este încântat, domnișoară.

Mașina intră în curtea unei case frumoase din piatră, iar ea urcă repede cele câteva trepte și intră în vestibulul răcoros și plin cu flori. Totul arăta ca întotdeauna, dar când intră în salon, descoperi noile nuanțe ale draperiilor din mătase galbenă și imprimeul în culori pastel al tapiteriei canapelelor și fotoliilor.

Tânăra care veni în întâmpinarea ei contrasta cu delicatețea pe care o sugera coloritul camerei. Cu un ten mat și alb, păr negru mățos, ochi câprui luminoși cu gene dese și o gură cu buze pline, Helen avea, dincolo de incontestabila frumusețe, o aparență de duritate. În orice caz, Sarei îi era de înțeles de ce tatăl ei fusese atras de ea. Grace părea probabil ștearsă și anostă comparativ cu această ființă atât de spectaculoasă.

– Bine ai venit acasă, Sara!

Vocea Helenei era prietenoasă, dar fermă, ca și strângerea de mână. Poate era doar cu zece ani mai mare decât fiica ei vitregă, dar părea mult mai matură și mai sigură pe sine.

– Presupun că te-a șocat căsătoria noastră.
– Nu, doar m-a surprins.
– Ești diplomată, ca tatăl tău. Totuși, fizic nu-i semeni deloc. Presupun că semeni cu mama ta.

– Nu semăn nici cu unul, nici cu celălalt. Cred că am moștenit trăsăturile cine știe cărui strămoș.

– Într-o variantă foarte reușită. Fotografia pe care tatăl tău mi-a arătat-o este doar o copie palidă.

– Nu știam că tata are vreo fotografie de-a mea.

– Este un instantaneu făcut cu Grace Richards.

Sara consideră că era mai înțelept să nu mai comenteze și să schimbe subiectul.

– Îmi place cum ai schimbat aici, spuse ea privind în jur.

– Ce amabil din partea ta. Am redecorat toate camerele, cu excepția dormitorului tău. M-am gândit că ți-ar face plăcere să te ocupi tu de el.

– Sunt mișcată de această propunere, dar nu știu cât voi rămâne la Paris.

– Tatăl tău speră să rămâi cu noi. M-ar bucura mult s-o faci. Ai aduce tineri în Ambasadă, în loc de acești plicticoși de vârstă mijlocie.

– Tatăl meu este de vârstă mijlocie.

– Eu nu-l consider astfel pe William. Doar când îl văd alături de prietenii lui îmi dau seama că este mult mai în vârstă decât mine. Diferența de vârstă apare când se așază la masa de bridge.

– Și eu joc bridge, zâmbi Sara.

– Sunt sigură că faci o mulțime de lucruri pe care eu nu le știu. De exemplu, știi să călărești, joci tenis, vorbești franceza ca un nativ, probabil și italiana, și presupun că nu te intimidează regulile etichetei.

– Sunt convinsă că și tu le-ai putea face dacă ai dori.

Un zgomot o făcu pe Helen să se întoarcă la intrarea soțului ei.

Bărbatul își sărută scurt soția, apoi se întoarse spre fiica sa.

– Sara, draga mea, bine ai venit acasă. Te rog să mă ierți că n-am putut veni la aeroport.

– E minunat să fiu din nou acasă, tată, spuse ea îmbrățișându-l și abia stăpânindu-și lacrimile.

– Ați reușit să vă cunoașteți puțin, tu și cu Helen?

– N-am discutat prea mult. Am sosit doar de câteva minute.

– Din fericire, am reușit să am seara aceasta numai pentru noi, să petrecem în familie.

– Ar fi trebuit să-mi spui, dragul meu. L-am invitat pe Mike la cină. M-am gândit că ar fi amuzant pentru Sara să aibă compania unui bărbat apropiat de vârsta ei.

– Dacă aceasta ți-a fost intenția, draga mea, ar fi trebuit să-l inviți pe Gavin. Cel puțin, el e liber.

– La fel și Mike.

– Doar pentru că soția lui este la părinții ei, în Yorkshire.

– Pot foarte bine să-l invit și pe Gavin.

– Sunt sigur că este deja invitat la cină în altă parte. Voi discuta chiar eu cu el și-i voi sugera să vină la cafea, dacă poate pleca devreme din celălalt loc.

– Nu trebuie să vă deranjați pentru mine. Sunt fericită să fiu doar cu voi.

Strânse brațul tatălui ei și el îi răspunse la fel. În ciuda căsătoriei lui, se simțea la fel de apropiată de el ca întotdeauna.

– Aș vrea să merg la mine în cameră, să despachetez.

– Presupun că dorești să-ți cumperi haine noi, acum că ai terminat școala.

– Am tone de haine.

– Încă n-am cunoscut o femeie care să refuze ocazia să aibă mai multe.

Helen, de exemplu, se plânge întruna că nu are cu ce să se îmbrace, deși are cam o rochie nouă pe zi.

– Exagerezi ca de obicei, protestă Helen. Oricum, îmi cumpăr hainele cu o reducere substanțială. Voi putea să aranjez și pentru tine aceeași facilități, se adresă ea Sarei. Lucrând în domeniu, sunt în relații foarte bune cu cele mai mari case de modă. Se arată mai mult decât mulțumite să-mi ofere un preț special, atâta vreme cât garantez că voi fi fotografiată purtându-le articolele.

– Eu nu pot oferi o asemenea garanție. Sunt doar fiica ambadorului.

– Putem merge chiar mâine la cumpărături. Sunt sigură că Jacques Domas are exact ceea ce îți trebuie.

Sara acceptă zâmbind, apoi urcă în camera ei. Îi era greu să creadă că nu se afla acolo doar în vacanță. Varianta de a sta la Ann în Yorkshire nu mai părea presantă și dacă păstra buna relație cu mama ei vitregă, s-ar putea să nu mai apară vreodată. Mai devreme sau mai târziu trebuia să ia o decizie în legătură cu viitorul său, dar deocamdată se putea bucura în liniște de faptul că terminase școala. De-acum, trebuia să se considere o persoană adultă.

Rochia pe care o alegea pune în evidență această stare. Croită dintr-un jersey crem, se mula pe formele delicate ale corpului ei zvelt, în timp ce

decolteul nu prea adânc îi pune în valoare pielea satinată a umerilor și gâtului. Același luciu mătăsos îl avea și părul în nuanțe caramel, despărțit printr-o cărare la mijloc. Avea gene dese aurii și ochi mari cenușii uluitor de frumoși. Nasul fin și drept avea vârful ușor ridicat, iar buzele pline trădau o fire pasională. Poate nu epata de la prima vedere ca Helen, dar un ochi versat nu putea să nu observe promisiunea unei frumuseți care urma să se deschidă ca o floare.

Sara coborî înainte ca tatăl ei și Helen să apară. De obicei, intra în camera tatălui ei să discute în timp ce el își peria părul și-și pune haina, dar de-acum accesul liber în camera lui nu-i mai era permis. Gândul acesta o întristă, dar în clipa aceea un bărbat intră în încăperea. Când îl văzu, știu că era Mike. Puțin peste înălțimea medie, cu trăsături neuniforme, păr șaten-deschis și un ten bronzat, părea o prezență mai potrivită pe un teren de rugby decât în cercurile diplomatice. Cu toate acestea, când înaintă spre ea s-o saluta, manierele lui se dovediră desăvârșite.

– Bună seara, domnișoară Claremont. Sunt Mike Evans. Am auzit vorbindu-se atât de mult despre dumneavoastră în ultimele săptămâni, încât am impresia că întâlnesc o veche prietenă.

– În cazul acesta, trebuie să-mi spuneți Sara.

Mike zâmbi, apoi întoarse privirea spre Helen și sir William care tocmai intraseră.

– Văd că ați făcut deja cunoștință, spuse acesta.

– M-am prezentat, domnule.

Se aplecă ușor spre Helen, iar aceasta îi răspunse cu un zâmbet. Purta o rochie cu nuanțe vii de albastru și verde care o făceau să semene cu o pasăre tropicală. Privirea pe care o îndreptă spre Sara era deopotrivă